

“Predragi, ljubimo jedni druge, jer ljubav je od Boga.” (1Iv 4,7)

Liturgija nam predlaže ovu opomenu dok slavimo izvanredni konzistorij: trenutak milosti u kojem se očituje naše jedinstvo u službi Crkve.

Kao što znamo, riječ “konzistorij” – “cnsistorium”, “skupština”, “vijeće” – može se tumačiti u svjetlu korijena glagola “consistere”, što znači “zaustaviti se”. I doista, svi smo se “zaustavili” kako bismo bili ovdje: na neko vrijeme prekinuli smo svoje aktivnosti i odrekli se čak i važnih obveza, da bismo se ponovno okupili i zajedno razlučili što Gospodin od nas traži za dobro Njegova naroda. To je već sam po sebi vrlo značajan i proročki čin, osobito u kontekstu užurbane civilizacije u kojoj živimo.

Podsjeća nas na važnost da se u svakom životnom hodu zastane – da bismo molili, slušali, razmišljali – i tako uvijek iznova jasnije usmjeravali pogled prema cilju, usmjeravajući prema njemu svaki napor i svaki resurs, kako ne bismo, kako opominje apostol Pavao, riskirali “besciljno trčati” ili “mlatiti vjetar” (usp. 1Kor 9,26).

Nismo ovdje da bismo promicali “agende” – osobne ili skupne – nego da bismo svoje projekte i svoja nadahnuća stavili pod provjeru razlučivanja koje nas nadilazi “koliko je nebo visoko nad zemljom” (Iz 55,9), i koje može doći samo od Gospodina.

Zbog toga je važno da sada, u Euharistiji, položimo svaku svoju želju i svaku svoju misao na oltar, zajedno s darom našega života, prinoseći ih Ocu u jedinstvu sa žrtvom Kristovom.

Tako ćemo ih ponovno primiti – pročišćene, prosvijetljene, sjedinjene i preobražene, po milosti – u jedan jedini Kruh.

Samo ćemo tako doista znati slušati Njegov glas, prihvaćajući ga u daru koji smo jedni drugima: to je razlog zbog kojega smo se okupili.

Naš Zbor, premda bogat mnogim sposobnostima i izvanrednim darovima, nije najprije pozvan biti skup stručnjaka, nego zajednica vjere. U njoj darovi koje svatko nosi, prikazani Gospodinu i od Njega vraćeni, prema Njegovoj providnosti donose najveći plod.

Uostalom, ljubav Božja čiji smo učenici i apostoli jest ljubav “trojstvena”, “odnosna”, izvor one duhovnosti zajedništva kojom živi Kristova Zaručnica i kojom želi biti dom i škola (usp. apostolsko pismo “Novo millennio ineunte”, 43).

Sveti Ivan Pavao II., poželjevši njezin rast na početku trećeg tisućljeća, označio ju je kao “pogled srca upravljen na otajstvo Trojstva koje prebiva u nama, a čija se svjetlost treba prepoznati i na licu braće koja su nam blizu”.

Naše “zaustavljanje” stoga je prije svega veliki čin ljubavi – prema Bogu, prema Crkvi i prema svim ljudima svijeta – kojim se dajemo oblikovati Duhu: najprije u molitvi i tišini, a zatim i gledajući se u lice, slušajući se međusobno i postajući glas, po dijeljenju, svih onih koje nam je Gospodin povjerio kao pastirima u raznim dijelovima svijeta.

To je čin koji treba živjeti s poniznim i velikodušnim srcem, svjesni da smo ovdje po milosti i da ništa od onoga što nosimo nismo primili osim kao dar i talent koji ne smijemo zakopati, nego ga mudro i hrabro ulagati (usp. Mt 25,14-30).

Sveti Lav Veliki učio je da je “velika i dragocjena stvar pred Gospodinom kada se sav Kristov narod posveti istim dužnostima i svi stupnjevi i redovi [...] surađuju jednim te istim duhom [...]. Tadase”, govorio je, “hrane gladni, odijevaju goli, posjećuju bolesni, i nitko ne traži svoje interese, nego interese drugih” (Propovijedi 88,4).

To je duh kojim želimo raditi zajedno: duh onih koji žele da u mističnom Tijelu Kristovu svaki ud djeluje skladno za dobro svih (usp. Ef 4,11-13), vršeći dostojno i potpuno svoje poslanje pod vodstvom Duha, radosno nudeći i gledajući kako dozrijevaju plodovi vlastitog rada, kao i primajući i promatrajući rast plodova rada drugih (usp. Propovijedi 88,5).

Crkva već dva tisućljeća utjelovljuje ovo otajstvo u svojoj mnogolikoj ljepoti (usp. Fratelli tutti, 280). Ova naša skupština to također svjedoči u raznolikosti podrijetla i dobi te u jedinstvu milosti i vjere koje nas okuplja i povezuje.

I mi se, pred “velikim mnoštvom” čovječanstva gladnog dobra i mira, u svijetu u kojem se sitost i glad, obilje i bijeda, borba za preživljavanje i duhovna praznina i dalje isprepliću, pred Učiteljevim riječima: “Dajte im vi jesti” (Mk 6,37), možemo osjećati poput učenika: nedostatni, bez sredstava.

Ali, Isus nam ponovno govori: “Koliko imate kruhova? Idite i pogledajte” (Mk 6,38) – i to možemo učiniti zajedno.

Ne ćemo uvijek odmah pronaći rješenja za probleme koji nas čekaju. Ali uvijek, u svakom mjestu i u svakoj okolnosti, možemo si međusobno pomagati – i posebno pomagati Papi – da pronađemo onih “pet kruhova i dvije ribe” koje Providnost nikada ne uskraćuje ondje gdje Njegova djeca traže pomoć. Da ih primimo, predamo, dijelimo – obogaćene Božjim blagoslovom, te vjerom i ljubavlju svih – kako nikome ne bi uzmanjkalo ono potrebno (usp. Mk 6,42).

Predragi, ono što dajete Crkvi u svojoj službi, na svim razinama, nešto je veliko, duboko osobno i jedinstveno za svakoga, a dragocjeno za sve; i odgovornost koju dijelite s Nasljednikom Petrovim teška je i zahtjevna.

Zato vam od srca zahvaljujem i želim zaključiti povjeravajući naš rad i naše poslanje Gospodinu riječima svetog Augustina:

“Mnoge milosti daješ našim molitvama; i one koje smo primili prije nego što smo ih zatražili Tvoj su dar, a i to da ih prepoznamo nakon što smo ih primili također je Tvoj dar [...]. Sjeti se, Gospodine, da smo prah, i od praha si stvorio čovjeka.” (Ispovijesti 10,31,45).

Stoga Ti govorimo: “Daj što zapovijedaš i zapovijedaj što hoćeš.”